

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Piwowarczyk

Protokolant: Ewelina Ulatowska

przy udziale Prokuratora: Elżbiety Antosik-Ziółkowskiej, Jakuba Młoczaka, Jacka Szymczaka

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia, 27 kwietnia, 24 czerwca 2016 roku, 27 lipca 2016 roku

sprawy **Z. K. (1)**, syna S. i M. z domu K., urodz. (...) w B.,

oskarżonego o to, że: w dniu 31 stycznia 2015 r. w m. O., woj. (...), prowadził samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości, wynoszącym: I badanie -0,95 mg/l, II badanie -0,79 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, mając uprzednio orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Ł. sygn. akt II K 798/11 zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów w ruchu lądowym na okres 6 lat, przy czym wskazanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne.

tj. o czyn z art. 178a § 1 i § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

orzeka:

- oskarżonego **Z. K. (1)** uznaje za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 i § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 62 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka, iż wymierzoną karę pozbawienia wolności oskarżony będzie odbywał w systemie terapeutycznym;
- na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 (dziesięciu) lat;
- na podstawie art. 49 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. A. kwotę 1.047, 96 (tysiąc czterdzieści siedem 96/100) złotych w tym VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 (pięćset) złotych z tytułu części kosztów sądowych w pozostałym zakresie kosztami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 31 stycznia 2015 roku R. O. znajdowała się pod znacznym wpływem alkoholu. W O., w miejscowości, w której pracuje, poprosiła Z. K. (1) aby prowadził jej samochód S. (...) o nr rej. (...). R. O. usiadła obok kierowcy. Za kierownicą

siedział i kierował samochodem Z. K. (1). Z tyłu usiadł również znajdujący się w stanie nietrzeźwości syn Z. K. (1), Z. K. (2). Kierujący udał się w kierunku miejscowości P.

Przejeżdżając przez miejscowość O. kierujący stracił panowanie nad samochodem i wjechał do rowu.

(zeznania R. O. k. 10, k. 196 v.-197, zeznania P. W. k. 153v.-154, zeznania J. J. (1) k. 197)

Jako pierwszy ma miejscu zdarzenia znalazł się przejeżdżający przypadkowo J. J. (1), który zastał osoby uczestniczące w kolizji w samochodzie. Z innym przypadkowym mężczyzną pomagali uczestnikom kolizji wydostać się z leżącego na boku samochodu. J. J. (1) zaobserwował, że wszyscy byli w stanie nietrzeźwości, a za kierownicą siedział Z. K. (1).

Na miejsce zdarzenia została wezwana Policja, straż pożarna oraz karetka pogotowia. Policjanci zastali osoby uczestniczące w kolizji poza samochodem. Karetka pogotowia zabrała do szpitala R. O., która na drugi dzień opuściła szpital z uwagi na doznanie lekkich obrażeń.

Po przyjeździe funkcjonariuszy Policji oskarżony został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. O godzinie 22.35 i 23.11 badanie urządzeniem typu alco-sensor wykazało kolejno wyniki 0,95 mg/dm³ i 0,75 mg/dm³ alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu.

Podobnie badaniom zostali poddani R. O. i Z. K. (2). R. O. posiadała 1,29 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, a Z. K. (2) 1,48 mg/dm³.

(zeznania R. O. k. 10, k. 196 v.-197; zeznania P. W. k. 153v.-154, zeznania J. J. (1) k. 197, zeznania P. B., protokoły z przebiegu badań ze świadectwami wzorcowania k. 4-7, zaświadczenie lekarskie k. 12, informacja F. (...) k. 207-213)

Oskarżony ma 64 lat. Posiada wykształcenie podstawowe. Jest żonaty. Jest rolnikiem prowadzącym własne gospodarstwo rolne. Osiąga dochód z tytułu dzierżawy ziemi w wysokości 650 złotych.

Był uprzednio wielokrotnie karany, ostatnio:

- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Ł.z dnia 25 listopada 2011 roku w sprawie IIK 798/11 dotyczącym trzech skazań za czyny z art. 178 a § 2 kk w i art. art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów w ruchu lądowym na okres 6 lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 2 grudnia 2011 roku. Karę pozbawienia wolności oskarżony odbywał od 19 września 2014 roku do 22 października 2014 roku oraz od 21 sierpnia 2011 roku do 18 października 2012 roku.

- wyrokiem Sądu Rejonowego w K. VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Ł. z dnia 13 grudnia 2013 roku w sprawie VIIK 788/13 został ukarany za czyn z art. 87 § 1 a kw oraz skazany za czyn z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok uprawomocnił się w dniu 10 stycznia 2014 roku. Karę pozbawienia wolności oskarżony odbywał od 19 marca 2014 roku do 19 września 2014 roku.

Oskarżony nie jest chory psychicznie oraz nie jest upośledzony umysłowo. Biegli stwierdzili u niego łagodne upośledzenie funkcji poznawczych. W czasie zarzucanego mu czynu miał nieznacznie ograniczoną zdolność rozpoznawania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony jest uzależniony od alkoholu i winien leczyć się odwykowo stacjonarnie.

(wyjaśnienia oskarżonego k.40, opinia sądowo-psychiatryczna k. 64-67, dane o karalności k. 16-18, k. 96-98, odpisy orzeczeń k.23, 24, 27, 28, 58)

Oskarżony będąc przesłuchanym w charakterze podejrzanego nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu.

Podał, że R. O. przyjechała samochodem marki S. (...) do pasierba oskarżonego, J. M. (2) – zamieszkałego w tym samym domu co oskarżony. Wyjaśnił, że zdecydował się pojechać razem z R. O. na stację benzynową w P. po piwo. Podał, że wspólnie z R. O. i bratem oskarżonego wsiedli do samochodu i pojechali w stronę P.. Wyjaśnił, że samochodem kierowała R. O.. Podał, że siedział z tyłu, a jego brat z przodu jako pasażer. Wyjaśnił, że nie wiedział, że R. O. jest pod wpływem alkoholu. Podał, że na pewno nie kierował samochodem. Wyjaśnił, że pamięta, iż R. nie była w stanie sama wyjść z samochodu. Podał, że pomagał jej w tym Z. i przypadkowy mężczyzna z B., który prawdopodobnie ma na imię J..

(wyjaśnienia oskarżonego k.41- ujawnione na rozprawie k. 152 v.)

Okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy - w ocenie Sądu – nie są skomplikowane i nie budzą żadnych wątpliwości. Ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie dowodów zawnioskowanych przez strony - zeznań przesłuchanych w sprawie świadków oraz zgromadzonej w sprawie dokumentacji. Dowody te potwierdzają się wzajemnie tworząc logiczną całość i brak jest jakichkolwiek powodów do tego, aby ich wiarygodność kwestionować.

Wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na wiarę. Wersja oskarżonego zaprzeczająca okolicznościom opisanym w prokuratorskim zarzucie pozostaje w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Wyjaśnienia oskarżonego nieprzyznającego się do dokonania zarzucanego mu czynu generalnie opierały się na stwierdzeniu, że samochodem kierował nie on, a R. O..

Zasadniczym dowodem obciążającym oskarżonego są zeznania R. O.. Pomimo, iż świadek w chwili zdarzenia była pod znacznym wpływem alkoholu jej zeznania w zakresie tego, kto kierował samochodem są kategoryczne i konsekwentne. R. O. już zeznając w toku postępowania przygotowawczego wskazała, że samochodem w czasie podróży kierował znany jej mężczyzna, choć nie sprecyzowała go z imienia i nazwiska.

Świadek na rozprawie potwierdziła swoje zeznania z postępowania przygotowawczego. Jej zeznania były spontaniczne, czego z oczywistych względów nie oddaje w pełni zapis protokołu rozprawy. Świadek wprost i kategorycznie podała, że samochodem kierował oskarżony : „Jestem pewna, że za kierownicą w momencie zdarzenia siedział Z. K. (1)” (k.197).

W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek racjonalnych powodów do zakwestionowania wiarygodności zeznań R. O..

Zaznaczyć należy, iż zeznania R. O. nie są odosobnione dowodowo. Znajdują potwierdzenie w pełni wiarygodnych zeznaniach J. J. (1). Podnieść należy, iż J. J. (1) jest osobą obcą dla stron, przypadkowym świadkiem zdarzenia. Świadek ten kategorycznie i jednoznacznie wskazał, że za kierownicą samochodu siedział najstarszy z trzech podróżujących osób – jak podał – pan Z. (k.197). Zaznaczył jednocześnie, iż w jego ocenie – jako osoby udzielającej pierwszej pomocy - osoby znajdujące się w samochodzie nie mogły samodzielnie przemieścić się. J. J. (1) podał nadto, że kierujący samochodem w jego obecności podał funkcjonariuszom Policji, że kierował samochodem. Okoliczność ta znajduje pośrednio potwierdzenie w adnotacjach zawartych w dokumentacji medycznej (k. 211).

Zeznania R. O. pozostają w sprzeczności z wersją przedstawioną przez J. J. (1) jedynie w zakresie tego, kto siedział na miejscu pasażera obok kierowcy. Z niebudzących wątpliwości zeznań J. J. (1) wynika, że R. O. siedziała obok kierowcy. Odmienność przedstawionej wersji przez R. O. – w ocenie sądu – należy tłumaczyć jej znacznym stanem nietrzeźwości w chwili zdarzenia.

Nie ma jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zeznań P. W.

Świadek opisał okoliczności interwencji, nie miał wiedzy w zakresie wcześniejszych wydarzeń. Opisał informacje uzyskane na miejscu kolizji. Podobnie brak jest podstaw do kwestionowania zeznań ratowniczkii medycznej, P. B., której zeznania jednak niewiele wniosły do sprawy.

Ponad wszelką wątpliwość przeprowadzone badania wykazały, iż stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu po zatrzymaniu stanowiło wartość 0,95 mg/dm³. Badanie zostało przeprowadzone dwukrotnie, przy użyciu urządzenia z aktualnym świadectwem wzorcowania.

Nie ma też żadnych podstaw aby kwestionować wiarygodność dokumentów zgromadzonych w sprawie, w tym odpisów orzeczeń.

Brak jest również jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ustaleń biegłych psychiatrów i psychologa. Opinia jest jasna i pełna, nie była przez strony kwestionowana.

W świetle wyżej poczynionych uwag zasadnym jest uznanie, iż wersja oskarżonego kwestionującego fakt prowadzenia samochodu w stanie nietrzeźwości jest po prostu realizacją szeroko rozumianego prawa do obrony.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń nie budzi wątpliwości, iż oskarżony zachowaniem swym wyczerpał znamiona określone w art. 178 a § 1 i 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Przestępstwo określone w przepisie art. 178 a § 1 kk popełnia bowiem, między innymi ten kto znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzi w ruchu lądowym pojazd mechaniczny. Dyspozycja art. 178 a § 4 kk penalizuje działanie sprawcy czynu określonego w § 1 który był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Oskarżony prowadząc samochód osobowy w ruchu lądowym znajdował się w stanie nietrzeźwości. Wniosek ten jest oczywisty w zestawieniu wyników badań oskarżonego z treścią art. 115 § 16 kk określającego definicję stanu nietrzeźwości.

Niewątpliwie również oskarżony prowadził samochód w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Ł. w sprawie o sygn. akt IIK 798/11.

Nie budzi również żadnej wątpliwości, iż oskarżony działał w warunkach art. 64 § 1 kk - a więc w ciągu pięciu lat po odbyciu, co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za przestępstwo umyślne podobne. Fakt ten jest oczywisty wobec analizy jego uprzedniej karalności i faktu odbywania kar za czyny z art. 244 kk, a więc za przestępstwa podobne do czynu z art. 178 a § 4 kk. Oskarżony odbywał karę łączną pozbawienia wolności z wyroku łącznego w sprawie IIK 798/11 Sądu Rejonowego w Ł. w okresie od 19 września do 22 października 2014 roku z okresem zaliczonym na poczet kary od 21 sierpnia 2011 roku do 18 października 2012 roku. W sprawie VIIK 788/13 Sądu Rejonowego w K. z siedzibą w Ł. oskarżony odbywał karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 244 kk w okresie od 19 marca 2014 roku do 19 września 2014 roku (k. 58)

Niewątpliwie w świetle art. 115 § 2 kk zachowanie oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu cechowało się znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Oskarżony wykazał swym zachowaniem lekceważenie dla zasad porządku prawnego. Decydując się na prowadzenie samochodu wiedział przecież doskonale, że pił alkohol i tym samym miał świadomość stanu w jakim się znajduje. Wiedział również, że był już uprzednio skazany i posiada orzeczonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

U oskarżonego bezpośrednio po zatrzymaniu stwierdzono 0,95 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, a więc oskarżony wyraźnie (prawie trzykrotnie) przekroczył poziom, który decyduje o przestępczym charakterze czynu – co ma oczywisty wpływ na zwiększenie stopnia jego społecznej szkodliwości.

Oskarżony zachowaniem swym spowodował wymierne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, choć dla samego bytu przestępstwa przypisanego oskarżonemu nie ma to istotnego znaczenia. Należy bowiem podkreślić, iż czyn z art. 178a § 1 i 4 kk ma charakter czysto formalny i dla odpowiedzialności karnej z tego przepisu nie jest konieczne spowodowanie żadnych trwałych skutków. Już samo prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości stanowi zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie może jednak ująć uwadze Sądu, że oskarżony kierując w stanie nietrzeźwości pojazdem mechanicznym naruszył również zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym doprowadzając do poważnej kolizji skutkującej koniecznością interwencji służb ratowniczych. Poważne zagrożenie spowodowane działaniem oskarżonego znacząco wpływa na zwiększenie stopnia społecznej szkodliwości jego działania.

Sąd nie dopatrzył się żadnych okoliczności wyłączających odpowiedzialność karną zaś oskarżonemu zasadnie można przypisać winę. Nie zachodziły w sprawie żadne okoliczności, które można by rozpatrywać w kategoriach kontratypu. Oskarżony jest, zdrowym pod względem fizycznym mężczyzną i miał pełną możliwość zachowania się z poszanowaniem obowiązujących przepisów prawa, które jednak naruszył. Stwierdzone przez biegłych psychiatrów i psychologa mankamenty w zakresie funkcji poznawczych nie wpłynęły na ograniczenie poczytalności w rozumieniu art. 31 § 1 i 2 kk.

W ocenie Sądu oskarżony dopuścił się zawinionego czynu zabronionego cechującego się wysokim stopniem społecznej szkodliwości i podlega odpowiedzialności karnej za czyn z art. 178 a § 1 i § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Za przypisane oskarżonemu przestępstwo Sąd na podstawie art. 178 a § 4 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu kara tego rodzaju i w określonym przez Sąd rozmiarze jest adekwatna do omówionego wyżej stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego winy.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sposób życia i postawa oskarżonego nie pozwoliły Sądowi dopatrzeć się jakichś szczególnych okoliczności, które mogłyby być poczytane na jego korzyść. Na korzyść oskarżonego świadczy opisane przez biegłych łagodne upośledzenie funkcji poznawczych. Jednak wskazana okoliczność w zestawieniu z uprzednią karalnością oskarżonego, w tym za podobne czyny nie mogła wpłynąć w zasadniczy sposób na złagodzenie kary. Nie można również przeoczyć spowodowania przez oskarżonego poważnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu lądowym – co zostało omówione wyżej.

Czyn oskarżonego nie był czymś wyjątkowym w jego życiu. Nie może Sąd pozostać obojętnym na uprzednią karalność oskarżonego, w tym za podobne czyny. Oskarżony bowiem został wcześniej skazany (pięciokrotnie) za czyny z art. 244 kk (w kumulatywnej kwalifikacji z dawnym art. 178 a § 2 KK). Został również skazany za czyn z art. 279 § 1 kk i inne. Ostatnio, za czyn z art. 244 kk wymierzono oskarżonemu karę bezwzględną 6 miesięcy pozbawienia wolności, która to karę oskarżony odbywał do 19 września 2014 roku (k. 58). Popęlnienie przez niego kolejnego przestępstwa - i to w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych – świadczy zdaniem Sądu, o nieskuteczności poprzednio wymierzonych mu kar. Oskarżony swym postępowaniem zawiódł zaufanie jakim obdarzył go Sąd i nie wykorzystał danej mu kilkakrotnie szansy. Tym samym oskarżony nie daje Sądowi podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy, co do jego zachowania w przyszłości, a w szczególności do tego, że ponownie nie popełni przestępstwa (wątpliwości w tym zakresie pogłębia również niewątpliwy – wobec ustaleń biegłych psychiatrów - problem alkoholowy). Oskarżony ze swojego wcześniejszego zachowania nie wyciągnął żadnych wniosków.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara bezwzględna 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności stanowi dla niego, tak ze względów zapobiegawczych jak i wychowawczych wystarczającą dolegliwość. Być może pobyt

oskarżonego w zakładzie karnym zmieni jego postawę życiową. Izolacja oskarżonego przekona go również, iż każde naruszenie prawa musi spotkać się ze sprawiedliwą odpłatą ze strony państwa.

Właściwe będzie również oddziaływanie tej kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Uwzględniając ustalenia biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa, którzy stwierdzili u oskarżonego uzależnienie od alkoholu i zasugerowali konieczność leczenia odwykowego

(k. 64-67), Sąd na podstawie art. 62 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł, iż oskarżony orzeczoną karę pozbawienia wolności będzie odbywał w systemie terapeutycznym. Takie rozstrzygnięcie, w ocenie Sądu, realnie zwiększy resocjalizacyjne cele orzeczonej kary.

Na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 (dziesięciu) lat. Oskarżony w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, będąc pod wpływem alkoholu zdecydował się na prowadzenie samochodu, co uzasadnia przekonanie, że jako kierujący jakimkolwiek pojazdem mechanicznym nadal stwarza zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Tym samym zasadnym jest wyeliminowanie go na pewien czas z owego ruchu - właśnie jako kierowcę pojazdów mechanicznych. Orzeczonego okres zakazu jest odpowiedni biorąc również pod uwagę fakt, iż oskarżony był uprzednio karany za przestępstwa podobne.

Konieczność ewentualnego zdobycia uprawnień pozwoleń na weryfikację czy oskarżony może ponownie zostać kierowcą pojazdów mechanicznych.

Na podstawie art. 49 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych. Świadczenie to wzmocni wychowawcze oddziaływanie kary wymierzonej oskarżonemu, a równocześnie pozostaje w odpowiedniej proporcji do społecznej szkodliwości czynu, jego możliwości finansowych i do górnej wysokości tego świadczenia.

Sąd orzekając zastosował dyspozycję art. 4 § 1 kk. Zgodnie z tym przepisem jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Bez wątplenia stan prawny w momencie orzekania jest odmienny od tego z chwili popełnienia czynu przez oskarżonego. Czyn został popełniony w dniu 31 stycznia 2015 roku, a więc przed zmianami obowiązującymi kolejno od 18 maja 2015 roku (ustawa z dnia 20 marca 2015 roku – Dz. U. 2015, poz. 541)

i 1 lipca 2015 roku (Ustawa z dnia 20 lutego 2015 roku – Dz. U. 2015 poz. 396), które znacznie zaostrzyły wymiar kar i środków karnych odnoszących się m. in. do czynów z art. 178 a kk.

W sprawie niniejszej oskarżonemu wyznaczono obrońcę z urzędu w osobie adwokata K. A.. Koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu wyniosły 1.047,96 (tysiąc czterdzieści siedem 96/100) złotych. Koszty te nie zostały opłacone przez oskarżonego, wobec czego Sąd zasądził tę kwotę od Skarbu Państwa na rzecz adwokata. Kwota ta zawiera podatek VAT.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 (pięćset) złotych z tytułu części kosztów sądowych w pozostałym zakresie kosztami obciążając Skarb Państwa. Sąd uznał, że z uwagi na aktualną sytuację życiową i majątkową oskarżonego (w tym również związaną z wymierzeniem kary pozbawienia wolności podlegającej wykonaniu) uiszczenie kosztów sądowych w całości byłoby dla oskarżonego i jego rodziny zbyt uciążliwe.